

Csoportkép oroszán nélkül (természetes fényben)

*képek telefonokról, kazettásmagnókról, villanykörtékről
és magányos emberekről Richard Brautigan művei nyomán is*

ELŐSZÓ

„Az „abszurd” szó eredeti jelentése „talajvesztett”: abban az értelemben, hogy „gyökértelen.” Mondjuk, ahogyan egy virág talajvesztetté válik, ha leszedjük, hogy vázába tegyük. A reggeliző asztalt díszítő virág az abszurd élet példája. Ha megpróbáljuk beleélni magunkat a helyébe, érezni fogjuk a kényszerítő vágyat, hogy gyökeret verjünk, gyökeret, bármilyen talajba. A gyökértelen virágnak ez a vágya az abszurd életézés.” – írja önéletrajzában a cseh filozófus, Vilém Flusser.¹

„A child stands motionless.
He holds a bottle in his hands.
There’s a ship in the bottle.
He stares at it with eyes
that do not blink.
He wonders where a tiny ship
can sail to if it is held
prisoner in a bottle.
Fifty years from now you will
find out, Captain Martin,
for the sea (large as it is)
is only another bottle.”²

– írja Richard Brautigan, idézi Fekete Ádám.

„Fontos kellék: egy kazettasmagnó, akár a színen, akár színen kívül, amiből, ha kell, ha nem, latin zene szól.

Nem kevésbé fontos kellék: egy palackban úszó kishajó, örökké a szereplők keze ügyében. A szereplők gyakran vizsgálgatják, mintha mintegy saját magányukat és kétségbeesésüket vennék közlelől szemügyre.

Minden szobának és térnek, egyúttal minden szereplőnek önálló zenei nesz-atmoszférája van, saját nyugalma vagy nyugtalansága. Ezekbe sokszor más szobák és terek, valamint szereplők neszei is áthallatszanak, mintha szomszédos lakásokba, a vékony falakon keresztül.”³ – írja Fekete Ádám.

1

¹ In: Vilém Flusser: Talajvesztetten (Bodenlos), 1992, Gáspár Ildikó fordítása.

2

² „A gyermek mozdulatlanul áll./Kezében üveg./Az üvegben egy hajó./ Bámulja a hajót, nem pislog./ Azon töpreng, a kishajó / hová is mehetne /mikor egy üvegbe van zárva./ Mához ötven évre/ rájössz, Martin kapitány,/hogya a tenger (legyen bár akkora, amekkora) /csak egy másik üveg.”

3

³ Idézet a darabból.

Fekete Ádám nem színdarabot, hanem színházat ír. Sőt, nem is színházat, hanem létezést. Egyfajta létezést, egy bizonyos fajta életérzést, ha úgy tetszik, abszurdot. Szereplői magányos, elhagyatott lelkek, tehetetlen, üvegbe zárt kishajók, vázából kertbe vágyó lábatlan virágok. Élettől duzzadó nők és férfiak, életük virágjában. De mintha titkos kór támadta volna meg őket, csak várnak, várnak, hogy vegye és vigye őket már el végre valaki. Valahová. Vagy jöjjön be. Hiszen nyitva. Szeretetéhségük mindent felfal. Szerencsére a háttérben, mint egy mantra, szól a latin zene, az apától kapott szeretet és életöröm emléke, csak épp már nem tudjuk, mit kell csinálni vele. Csak lüktet, mint a magányos emberek ágyéka, szíve. (Ha kell, ha nem.)

Fekete Ádám szereplőit nem pszichéjük határozza meg. Nem interperszonális kapcsolataik, viszonyaik által „valakik”. Hétköznapi létezésük – mozdulataik, lépteik, megtorpanásaik, lélegzetvételük, arcizmus rándulása, beszédhangjuk, csuklócsontjuk koppanása az asztalon – végső soron konstruált, „önálló zenei nesz-atmoszféra”. A kapcsolat ezek között a neszek, zajok között jön létre, ahogy egy társasházban áthallatszanak a hangok a vékony falakon keresztül: olykor véletlenszerűen, olykor az élet értelmének csodálatos bizonyítékaként „csendülnek” össze, képeznek ritmust az időben, mintha volna közöttük összefüggés, ok-okozati viszony. Mintha az egy helyben tespedő idő végre felemelné a seggét, hogy elinduljon, haladjon, és ahogyan kell, eljusson Á-ból B-be: hogy a jelen végre múlt legyen, különben nincsen jövő.

A talajvesztettség a magány megtapasztalása, ám amint kimondjuk, üres fecsegéssé válik. (V. F.)

„Nem akar engem valaki? Nem akar elvinni valaki? Akárki. Nem szeretne valaki, nem kellek valakinek?” – kiabálja a nézőknek Barbara, miután Kornél nem jött el a várva várt randevúra. Botond nem bír hazamenni beteg feleségéhez, kétségbeesetten üvölti, hogy ő ezt a terhet nem cipeli tovább, vegye le róla valaki. Szabolcs retteg, hogy eltűnik, Dávid pedig nem találja a tárgyalóterem kulcsát, márpedig tárgyalni csak ott lehet. Judit és Rozi egymásra utaltságukban eggyé válnak, ez a hazaérkező Botondnak fel sem tűnik. Kornél a „csak úgy”-tól fél, a céltalan, önmagáért való létezésről, ezért inkább a vacak mikrós kaját választja Barbara főztje helyett. A terhes Emőke valódi terhet cipel, vagyis életét kitölti e terhe cipelése, és ebbéli állapotában már nem tud leguggolni, hogy megvigasztalja a kétségbeesett Barbarát.

A szereplők helyzete egyszerre banális és metaforába sűrített költői kép, mely olykor – akár az egyre átlátszóbbá váló Szabolcs esetében, akire a villamoson még egy nő is ráül – örkényi abszurdot idéz. Emese takaros és üzemképes étterméről beszél, mely bár nyitva, mégsem tér be senki; az áthallás a saját és a kisvendéglő sorsa között tragikusan nyilvánvaló.

A szereplők életének tere *belső* életük tere is. A fejére dobozt húzó Barnabás eljut a végső regresszióig, a teljes befelé fordulásig. Az önmagát a világtól megfosztó ember látványa nevetséges, mert gyerekes, de kétségbeesett is, mert végletes. (Csak a gyerek tud ennyire végletes lenni, mert még nem fél a haláltól.) Fekete Ádám egyetlen szereplőt emel ki: Anát, a lisszaboni lányt, aki (Brautigant idézve) angolul telefonál egy halottnak, hogy elmondja neki, mit érzett, és hogyan reagált, amikor a halotról megtudta, hogy halott. Mert tudja, hogy ő biztosan értené a viccet. És együtt nevetne vele. Ana, mióta elvesztette szerettét, a világot járja. Betér Emese elhagyott vendéglőjébe, mely most már (hiszen a külföldi szereplő megjelenésével mindenki más „magyar” lett) szülőföldünk metaforájaként hever előttünk ugaron. Ana rendel egy kávé, szóba elegyedik Barnabással, meghallja a zenét, és táncolni kezd. Mert az ilyen zenére táncolni kell.

Igen, Fekete Ádám darabjának „üzenete” éppen ennyi: a zenére táncolni, az életet élni kell.

Mindenki ismeri a talajvesztettség érzését, mégpedig saját tapasztalatból. Ha valaki úgy véli, hogy nem ismeri, az csak úgy lehet, hogy rendre sikerült elfojtania magában. Van, akinek a talajvesztettség az az életérzés, amelyben úgyszólván objektíve létezik. Olyasvalaki ő, aki talajvesztetté vált, vagy úgy, hogy az őt óvó valóság öléből kiteszítatott, vagy, mert úgy döntött, hogy a csalókéának megismert valóságot önként taszítja el magától. Ő laboratóriumként szolgálhat mások számára. Mondhatjuk, hogy az ilyen ember intenzívebben létezik, amennyiben „létezés” alatt a talajvesztettségben élt életet értjük.

Bár a fenti idézetet Flusser önmagára, saját életére értette, azt hiszem, a Csoportkép oroszlán nélkül (is) ilyen laboratórium. Olyan aspektusból láttatja életünket (természetes fényben), ahonnét a létezés megannyi apró rezdülése öröm és mindent elsöprő diadal a pusztulás fölött: természetes fényben. Persze nincs olyan diadal, amely magától történne meg.

(Gáspár Ildikó)

*„A child stands motionless.
He holds a bottle in his hands.
There’s a ship in the bottle.
He stares at it with eyes
that do not blink.
He wonders where a tiny ship
can sail to if it is held
prisoner in a bottle.
Fifty years from now you will
find out, Captain Martin,
for the sea (large as it is)
is only another bottle.”*

(R. B.)

Szereplők

ANA

BARBARA

BARNABÁS

BOTOND

DÁVID

EMESE

EMŐKE

JUDIT

KORNÉL

ROZI

SZABOLCS

Tudnivalók

Fontos kellék: egy kazettásmagnó, akár a színen, akár színen kívül, amiből, ha kell, ha nem, latin zene szól.

Nem kevésbé fontos kellék: egy palackban úszó kishajó, örökké a szereplők keze ügyében. A szereplők gyakran vizsgálgatják, mintegy mintha saját magányukat és kétségbeesésüket vennék közelről szemügyre.

Minden szobának és térnek, egyúttal minden szereplőnek önálló zenei nesz-atmoszférája van, saját nyugalma vagy nyugtalansága. Ezekbe sokszor más szobák és terek, valamint szereplők neszei is áthallatszanak, mintha szomszédos lakásokba, a vékony falakon keresztül.

Szabolcs és Emőke

Szabolcs és Emőke lakása.

Szabolcs és Emőke fekszenek az ágyban. Emőke terhes. Alszanak. Szabolcs felriad.

SZABOLCS Emőke! Emőke!

EMŐKE Mi az?

SZABOLCS Látsz engem?

EMŐKE Micsoda?

SZABOLCS Látsz engem? Itt vagyok?

EMŐKE Persze, hogy itt vagy. Mi történt?

Szabolcs kiszáll az ágyból, az asztalhoz megy, tölt magának egy pohár vizet, megissza. Érzékeli, ahogy a víz végigfolyik a torkán, egyenesen a gyomrába. Elkezdli tapogatni magát, hogy mindene megvan-e.

Mi van veled?

SZABOLCS Nem tudom. *(tovább tapogatja magát, majd visszamegy az ágyhoz, leül)*

Barnabás

Emese és Barnabás lakása.

Barnabás ül az asztalnál. Az asztalon kazettásmagnó és egy doboz. A kazettásmagnóból folyton ismétlődő kolumbiai zene szól. Barnabás hallgatja. Hosszan hallgat, majd a kolumbiai zene ütemére erőteljesen elkezdi dobolni az asztalon, üti-veri az asztalt, a tenyere kipirosodik, az ujjai megduzzadnak. Hirtelen abbahagyja. Kicsit nehezebben lélegzik, kifáradt.

Emese

Emese és Barnabás lakása.

Emese ül az asztalnál. A másik szobából kolumbiai zene szól, egy szám, ami folyamatosan újraindul. Emese kávéfőz az asztalon álló kávéfőzővel. A kávéfőző rotyog. Emese kezébe veszi az asztalon fekvő táblát, amin a fényfelirat egyelőre nincs bekapcsolva. Bekapcsolja. Megjelenik a fényfelirat: NYITVA. Kikapcsolja. Bekapcsolja. Kikapcsolja. Bekapcsolja. Közben a kávé elkészült, Emese kitölti egy csészébe. A szájához emeli a csészét, de meggondolja magát, visszateszi az asztalra. Kimegy. Egy ideig üres a színpad, csak a folyton újrainduló zenét halljuk. Fél perc múlva Emese visszatér egy porszívóval. Leteszi a porszívót az asztal mellé. Bekapcsolja, a porszívó felbűg. Emese visszaül, és a bűgő porszívó mellett – ami valamelyest elnyomja a zenét – lassan kortyolni kezdi a kávéját.

Botond és Rozi

Botond és Rozi lakása.

Botond ül a szoba közepén. Hamarosan munkába indul, útra kész öltözetben ül, hideghez öltözve. A gondolataival küszködik – ez annyiban nyilvánul meg, hogy teljesen mozdulatlan. Rozi egy másik szobában van, nem látjuk.

ROZI (kívülről) Botond! (szünet) Botond!

BOTOND Tessék.

ROZI Még itt vagy? (hosszú szünet) Mikor végzel ma?

BOTOND Későn.

ROZI Tessék?

BOTOND Mondom későn. Tíz után. Vagy később.

ROZI Oh. (szünet) Nem jössz ide?

BOTOND Most nem tudok, nagyon sietnem kell... tegnap öt percet késtem, és a főnök teljesen kiakadt.

ROZI Hát akkor siess is, már negyvenöt van.

BOTOND Ú, tényleg. Akkor rohanok. (feláll, lassan az ajtó felé megy)

Botond kimegy.

ROZI Jó légy.

Ana

Ana lakása.

Ana egy asztal előtt ül, az asztalon telefon. Felveszi, tárcsáz. A telefon hosszan csöng, majd sípszó hallatszik.

ANA Dear N,
After I got the telephone call from your friend, I was of course deeply shocked, stunned would be a better word. I just sat beside the telephone for a few moments, staring at it, and then I called a close neighbor M and asked her if she wanted some watermelon. I had bought a watermelon a few days ago for some company, and we didn't get around to eating it, so there I was, stuck with too much watermelon.
My neighbor said she would like some watermelon. Why didn't I bring it over in half an hour and have dinner with her and a friend T who was visiting.

I said, I think because of your friend's telephone call, "I'll just bring it over now." I think I probably just wanted to see somebody at that exact moment. "OK," my neighbor said.

"I'll be right over," I said.

I went to the icebox and got the watermelon and walked over to my neighbor's house, which is just a short distance down the road. I knocked on her kitchen screen door. It took a minute or so for her to answer it. She came downstairs from her bedroom.

"Here's the watermelon," I said, putting it on the kitchen counter.

"Yes," she said, her voice obviously very distant and her physical presence hesitant.

There was something I wanted to show her about the watermelon that required her to get a knife and cut into the melon. It's not important what I wanted to show her about the watermelon, which after doing so, she continued to be hesitant, as if she were someplace else, not actually there in the kitchen with me.

I wanted to talk to her for a few moments about the telephone call that I had gotten from your friend, but then suddenly her hesitancy and growing uncomfortableness made me feel hesitant and uncomfortable.

Finally, I guess, only a couple of minutes had passed and then she said, looking down at the floor, "I left T upstairs writhing around on the bed."

T was a man.

My bringing over the watermelon had just interrupted their lovemaking. My first thoughts were: Why had she answered the telephone while she was making love to somebody and then why didn't she think up some excuse for me not to come over at that time? I mean, she could have said anything and I would have come over later, but instead she had said yes to my coming over. Anyway, I apologized and went back home.

Then I thought about the humor in the situation and wanted to call you on the telephone and tell you what had just happened because you have the perfect sense of humor to understand it. It's just the kind of story you would have enjoyed and responded to with your musically screeching laughter and said something like "Oh, no!" while still laughing.

I sat there staring at the telephone, wanting very much to call you, but I was completely unable to do so because the telephone call I had gotten from your friend a little while before told me that you had died Thursday.

I had gone over to my friend's house to talk about it when I interrupted her lovemaking. The watermelon was just some kind of funny excuse to talk about my grief and try to get some perspective on the fact that I can never call you again on the telephone and tell you something like I've just done that basically

only your sense of humor could appreciate.

Love,

Leteszi a telefont.

Emese és Botond

Emese vendéglője.

Emese egy asztalnál ül, cigarettázik, néz kifelé az ablakon. Botond hátrébb áll. A NYITVA-tábla az asztalon áll.

EMESE Szerinted mitől nincs sikere egy vendéglőnek? Például ennek a vendéglőnek. Az enyémenek. Te tudod, mitől nincs sikere ennek a vendéglőnek? *(szünet)*

BOTOND Nem.

EMESE Én se. *(szünet)* Pedig az ételek jók, és nem drágák. A vendéglő forgalmas helyen van – az ablakon keresztül látom, mennyi ember jár-kei itt naponta. Sokan járnak-kei odakint, nem? Az egész világ elmei emellett a vendéglőablak mellett, úgy érzem néha. *(szünet)* Mégse jön be senki. *(szünet)* Soha senki nem jön be a vendéglőbe. *(szünet)* És ha mégis bejön valaki a vendéglőbe, az illető egészen úgy néz ki, mint aki valójában nem is a vendéglőbe jött. Mintha eltévedt volna. Mint aki nem tudja, hogyan került ide. Mintha csak véletlenül, vagy tévedésből, megzavarodásában vagy kétségbeesésében jött volna be a vendéglőbe. *(szünet)* De még ez is nagyon-nagyon ritka.

Szünet.

EMESE Tegnap láttam egy embert.

BOTOND Én is. *(hosszú szünet)*

EMESE Tegnap láttam egy embert. Megállt a vendéglő előtt. Láttam, ahogy megáll, és benéz az ablakon, a vendéglő előtt. Láttam, hogy érdeklődik. Aztán láttam, hogy odamei a táblához, amin ki van írva a napi menü, az ajtó mellett. Mindennap kiírom a napi menüt egy táblára az ajtó mellett. Én nem árulok zsákmacskát. *(szünet)* Mindennap ki van írva a napi menü. *(szünet)* Az ember odament, elolvasta, aztán ismét benézett az ablakon. Elégedettnak látszott. Láttam rajta, hogy meg van elégedve. Érdeklődően nézett befelé. Végignézett a terített asztalokon, az abroszokon, az edényeken, az evőeszközökön, a székeken, a kockás csempepadlón, ami tegnap is, mint mindennap, csillogott a tisztaságtól. Aztán továbbment. Érdeklődően benézett, meg volt elégedve azzal, amit látott, majd továbbment. Elégedetten

folytatta az útját, ami ki tudja, merre vezette őt. Mindenesetre nem ebbe a vendéglőbe, ez biztos. *(szünet)* Miért ment tovább?

BOTOND Miért nem adod el?

Szünet.

EMESE Talán az nem tetszett neki, hogy ilyen üres a vendéglő. Talán azt gondolta: igaz, hogy a kínálat jó, és az árak sem túl magasak, de miért nem ülnek az asztaloknál? Miért ilyen üres, miért ilyen elhagyatott, miért ilyen kétségbeejtően kietlen és sivár ez a vendéglő, ráadásul éppen ebédidőben, amikor tömve kéne, hogy legyen? Nyilván nem véletlenül nincsenek itt vendégek, gondolta, majd elgondolkodott: egy vendéglő vendégek nélkül nem is igazán vendéglő, nem igaz? *(nevet, majd szünet)* Igen. *(szünet)* Könnyen lehet, hogy így történt.

Szünet.

Ezért vettem ezt a táblát. A biztonság kedvéért. Érted. Végül is lehet, hogy azt hitték, zárva vagyok. Egy zárt étterem, mindennap megújuló ételkínálattal. *(nevet)* Butaság, de lehetséges, nem igaz? *(szünet)* Úristen, mekkora tévedés, egyetlen hiányzó tábla miatt.

Szünet. Emese fogja a táblát és kiakasztja az ajtóra.

Kornél és Barbara

Kornél lakása.

Kornélnál gitár, Barbaránál tangóharmonika. Egymás mellett ülnek. Egy ideig hallgatnak, majd belefognak a Kinks „I'm on an island” című számába.

KORNÉL I'm on an island / And I've got no where to swim / Oh what a mood I am in / I'm on an island // I'm on an island / Since my girl left me behind / She said that I'm not her kind / I'm on an island

KORN./BARB. But there is no where else on Earth I'd rather be / Then if my long, lost little girl was here with me

BARABARA I'm on an island / And I've got no where to run / Because I'm the only one / Who's on the island // (I'm on an island / And I've got no where to go / Oh why I feel so low / On the island?)

Barbara szólózik.

KORN./BARB. But there is no where else on Earth I'd rather be / Then if my long, lost little girl was here with me /

KORNÉL I'm on an island / And I've got no where to run / Because I'm the only one /
Who's on this island

KORN./BARB. I'm on an island / I'm on an island

Dal vége. Hosszú szünet. Barbara Kornélra néz. Kornél előrefelé néz, nem néz a lányra.

BARBARA Kornél. *(szünet)*

KORNÉL Tessék. *(szünet)*

BARBARA Nem lenne kedved... vacsorázni velem? *(szünet)* Eljönnél hozzám. *(szünet)*
Főznék. *(szünet)* Beszélgetnénk. *(szünet)* Csak úgy.

Hosszú szünet.

KORNÉL De lenne.

Szünet. Barbara örül.

Judit és Rozi

Botond és Rozi lakása.

Rozi egy matracon fekszik a földön, egy ágy mellett. Judit mellette térdel.

JUDIT Jobb kéz: szorít... és lazít... és szorít... és lazít... és szorít... és lazít...

Rozi karja nem mozdul az utasításokra. Judit segít Rozi karját megemelni, látszik, hogy a kar ernyedt.

Most a bal: szorít... és lazít... és szorít... és lazít... és szorít... és lazít...

Rozi karja nem mozdul. Judit segít Rozi karját megemelni, látszik, hogy a kar teljesen ernyedt.

Jobb lábfej: feszít... és lazít... és feszít... és lazít... és feszít... és lazít...

Rozi lába nem mozdul. Judit segít Rozi lábát megemelni, látszik, hogy a láb teljesen ernyedt.

És a bal lábfej: feszít... és lazít... és feszít... és lazít... és feszít... és lazít...

Rozi lába nem mozdul. Judit segít Rozi lábát megemelni, látszik, hogy a láb teljesen ernyedt.
Szünet.

Egészségedre.

Rozi bólint. Judit Rozi hóna alá nyúl, felemeli a testét és az ágyra fekteti.

Emőke

Emőke otthon

EMŐKE

Minden nap érzem, hogy itt van a hasamban valaki, akit már most szeretek. És minden nap érzem, hogy ez szép. Olyan szép. Folyamatosan velem van ez a tudat, hogy most, ezekben a pillanatokban is együtt vagyunk, őt is érik azok a hatások, amik engem érnek, és ez önmagában meghatározó, és szép. És nagy. Olyan nagyon-nagyon nagy és szép dolog ez. Hogy... Tényleg van egy csoda. És ő hallja, amit hallok, és érzi, amit érzek. Pont emiatt ajánlott ilyenkor a zenehallgatás. Olvastam valami fölmérést, ami szerint azok a kisbabák, akiknek az anyukája a terhesség alatt Mozartot hallgatott, sokkal nagyobb százalékban és korábbi fejlődési szakaszban mutatták az intelligencia jegyeit... Tehát konkrétan okosabbak lesznek. De aztán olvastam olyat is, hogy ez egy tévhit, de ártani nem árthat. De állítólag az igenis ártalmas lehet, ha a kisbaba megérzi az anya részéről, hogy ő már most akar valamit tőle. Tehát ez esetben mondjuk az okosságot. Az ilyen elvárások megérkeznek hozzá. Ott úszkálnak vele a magzatburokban. „Legyél okos”, „legyél szép”, „legyél jó természetű”. Már születésekor megfelelési kényszeres lesz. Ha az ember mindennel kapcsolatban elvárásokat fogalmaz meg, mindenben fegyelmez és nevel, kamaszkorára a gyerek nem tanulja meg, hogyan hozzon saját döntéseket. Túl sokáig fog a szüleire támaszkodni, felnőtt korában pedig a férjére, szorongásos kapcsolatfüggő lesz, retteg az egyedüllétől, és képtelen az önállóságra. Olyat is olvastam, hogy a legszigorúbb, legpedánsabb családokból kerülnek ki azok a fiatal felnőttek, akik képtelenek beilleszkedni a társadalomba. Munkát, lakást találni, gyereket vállalni. Az életük egy csőd.

De sokak szerint az sem jó, ha az ember nem szab semmilyen korlátot, mert így megfosztja a gyereket attól a biztonságérzettől, hogy egy világban, ahol ő még nem tud semmit, vannak nála nagyobbak, akik tudják, és meg is mondják, mi hogy legyen. Tulajdonképpen ennek a biztonságáról kéne szólni a gyerekkor, nem? Ha minden alkalommal engedünk nekik, mikor sírnak, úgy érzik, abba a helyzetbe kényszerültek, hogy nekik kell meghozni a szabályokat, és keserű kis zsarnokokká válnak. Ezek után persze ha a későbbi életükben valaki nemet mond nekik, azzal nem tudnak mit kezdeni, és ez szinte biztosan súlyos pszichózisokhoz vezet. Az elkényeztetett kisbabákból bizonyítottan beforduló, világtól menekülő tinédzser válik, később alkoholistá felnőtt – statisztikailag kimutathatóan középkorára öngyilkos. De ha időnként engedékenyek vagyunk, időnként pedig szigorúak, akkor elveszítjük a szemében a hitelességünket, és úgy érzi, kapaszkodók nélkül maradt a világban – jóvátehetetlenül sérül a szülő-gyerek viszony, és örökre elvész a bizalom.

De hát...

Szabolcs

A helyszín egy étterem. Az asztaloknál emberek ülnek, az arcok nem láthatóak. Halk beszélgetés morajlik, csámcsogás, evőeszközök összezörrenése. Nagyon távolról zeneszó. Szabolcs érkezik: sápadt, fáradt, nagy télikabátban, kezében aktatáska. Az egyetlen üres asztalhoz megy, a háttérben, leül.

SZABOLCS Pincér! (szünet) Pincér! (szünet) Pincér! (szünet) Pincér! (szünet) Pincér!
(szünet) Pincér! (rövid szünet) Pincér! (rövid szünet) Pincér! (rövid szünet)
Pincér! (szünet) Pincér! Pincér! (szünet) Pincér!Pincér!Pincér!Pincér! (rövid
szünet) Pincér! (szünet) Pincér!

Sötét. Hosszú szünet.

Pincér!

Kornél, Szabolcs és Dávid

Kornél, Szabolcs és Dávid munkahelye.

Kornél és Szabolcs számítógépeken dolgoznak.

KORNÉL Bedeszúzva magunkba, nincs meg a képességünk rá, hogy letérjünk a velünk született kétségbeesés kijelölte útról.

SZABOLCS *(nem néz fel)* Hm?

KORNÉL Kénytelenek vagyunk továbbra is kitartóan lélegezni, érezni, ahogy a levegő égeti ajkainkat, mind több megbánással eltelni ama valóság közepén, melyet soha nem kívántunk, és felhagyni azzal, hogy magyarázatot keressünk a bukásunkat működtető Rosszra.

SZABOLCS *(felnéz)*

KORNÉL Miféle mesterkedések segítségével tehetnénk szert az illúziók erejére, hogy felkutassuk egy másik, egy új élet lehetőségét? Azok az emberek ugyanis, akik végigtekintenek múltjuk romhalmazán, azt képzelik, hogy - elkerülendő a jövő romjait - hatalmukban áll valami gyökeresen új dologba fogni. Ünnepeles fogadalmat tesznek, és várják a csodát, ami majd kivezeti őket a középszerű szakadékból, amibe a sors vetette őket. De semmi sem történik.

DÁVID *(bejön)* Nem láttátok a tárgyalóterem kulcsát?

KORNÉL Nem látunk mást magunk körül, csak züllésnek indult ihletet és fellángolást: mindenki mindent megfogad, csak hogy a tapasztalás mindenkit rávezet arra, hogy a fellobbanás mulandó, az életből pedig hiányzik a szellemiség.

DÁVID Nem láttátok a tárgyalóterem kulcsát?

KORNÉL Az emberi létezés azáltal hiteles, hogy romba dől. Valamivé válásunk virágzó pályája: dicsőségesnek látszó út a kudarc felé; tehetségeink beérése: álruhába göngyölt üszkösödésünk... A döghús tavasza aratja diadalát a nap alatt; a Szépség maga is pusztán a rügyekben páváskodó halál...

SZABOLCS *(Kornélhoz)* Te miről beszélsz?

DÁVID Látsz engem? Hahó!

SZABOLCS *(Dávidhoz)* Persze, hogy látunk. Miért?

Hosszú szünet.

DÁVID Kulcs! *(szünet)* A tárgyalóterem kulcsa. Hol van? *(szünet)* Nincs a helyén a kulcs, nem tudok bemenni a tárgyalóterembe. *(szünet)* Keressem meg? *(szünet)* Ezt mondjátok? *(szünet)* Ez a dolgom? *(szünet)* Hogy kulcsokat hajkurásszak? *(szünet)* Nézzek be minden zeg-zugba, hogy ott van-e? *(szünet)* Mi vagyok én? Kulcs kereső? *(szünet)* Azért lettem a CompostLine ügyvezető igazgatója, hogy kulcsokat keressek? *(szünet)* Azért lettem a CompostLine ügyvezető igazgatója, hogy kulcsokat keressek? *(szünet)* Nem tudok bemenni a tárgyalóterembe. Hol tárgyaljak vele? Itt? *(szünet)* Arra van a tárgyalóterem. *(szünet)* Benne van a nevében. *(szünet)* Tárgyalóterem. *(szünet)* Itt tárgyaljak vele? *(szünet)* Ez egy iroda. *(szünet)* Benne van a nevében. *(szünet)* Iroda. *(szünet)* Itt írtok!

Körbemegegy az irodában, majd kimegy, aztán visszajön.

Kihozzatok belőlem a legrosszabbat. *(szünet)* Nekem ez a cég az életem. *(szünet)* Ígéretet tettem apámnak. *(szünet)* Ha nem tudok bemenni a tárgyalóterembe, akkor megáll az életem. *(szünet)* Az én életem most áll. *(hosszú szünet)* Én most ide leülök, és addig nem megyek ki, amíg ezt nem beszéltük meg. *(leül, szünet)* Hol van? *(szünet)* Eltűnt? Felszívódott? Szublimált? Vaporált? Kiment az ajtón? Elege lett? Megunta ezt az egészet? A könyökén jön ki a CompostLine? *(szünet)* Hát hogy? Ez egy kulcs! Nem jön ki semmi a könyökén, mert nincs könyöke. Dolga van. Az, amire csinálták. Ez a tárgyalóterem kulcsa. Azt az egy ajtót nyitja. És zárja. Arra van barázdálva. Arra vannak a kis fogacskái.

Hosszú szünet.

Új életet kezdett? *(szünet)* Öltözőkulcs lett? *(szünet)* Vagy forma-1-es autókulcs? *(szünet)* Rója a köröket Imolában? *(szünet)* Ha ezüstérmet szerez,, már csalódott? *(szünet)* De azért bele-belekortyol a pezsgőbe? *(szünet)* Vagy lement a törzshelyébe, a sarki kocsmába? *(szünet)* Hogy igyon egy sört, meg egy kisunikumot? *(szünet)* Ez egy kulcs! *(szünet)* A sör vízajtó! Mit hajtson ki

belőle, hát hülyének néztek? *(feláll)* Egy fémtárgyról beszélünk! *(hosszú szünet)* Vagy elment és beolvastotta magát?

Botond és Emese

Emese vendéglője.

Emese ugyanott ül, az asztalánál, cigarettát szív, néz ki az ablakon. A NYITVA-tábla ismét ott van előtte az asztalon, Emese nézegeti. Nesz hallatszik bentről. Emese odanéz.

EMESE Mit csinálsz még itt? Négykor bezártunk.

Botond kilép.

BOTOND Lemosom az asztalokat

EMESE Minek? Ma se nyúlt hozzájuk senki.

BOTOND A por.

EMESE *(felnevet, szünet)* Menj haza. Várnak rád otthon.

BOTOND Nem tudok hazamenni. *(szünet)* Nem tudok... *(szünet)* Néha arra gondolok, hogy valaki másnak a terhét cipelem. Hogy ez nem lehet az enyém. Összecseréltek valamit odafönt. Persze ezt soha nem fogom megtudni. *(szünet)* Idefelé menet láttam egy patkányt átfutni az utcán, és arra gondoltam: „ott futok, futok a feleségem elől, egyedül kóborolok az utcán, csak nehogy haza kelljen mennem, amikor ő még ébren van.” *(szünet)* Te futhatsz. *(szünet)* Minek vettem el. *(szünet)* Most már nem hagyhatom ott. Nem. Azt nem lehet. Épp most, amikor... Már az is borzalmas, hogy itt beszélek róla. Beszélek róla, hogy könnyítsek magamon, miközben ő otthon...

Szünet.

Van.

Hosszú szünet.

Mindegy. Majd csak lesz valami. Olyan még nem volt, hogy semmi ne legyen, nem igaz? *(szünet)* Majd valami lesz.

Szünet.

(a nézőkhöz) Vegye ezt le rólam valaki! Könyörgöm. Valaki vegye le.

Judit és Rozi

Botond és Rozi lakása.

Judit fürdeti Rozit. Rozi egy teknőben fekszik, háton, Judit egy nedves szivaccsal mosdatja, törli a testét. Nem hangzik el közöttük párbeszéd: énekelnek. A hosszú procedúra végén Judit megcsókolja Rozit.

Barnabás és Dávid

Barnabás a földön fekszik, az asztal alatt, fején doboz. Az asztalon kazettásmagnó, szól. Dávid az asztal mellett áll, Barnabást nézi.

DÁVID Barnabás. Kérlek. Én megértem, hogy... én megértek mindent, de... Hova vezet ez? Anyád nagyon aggódik miattad, én is nagyon aggódom miattad, mindannyian nagyon aggódom miattad. Ezt most már igazán nem csinálhatod velünk tovább. Ennyi éppen elég volt ebből.

Szünet.

És hogy folyton ezt az őrzítő zenét hallgatod, hát ez... soha nem értem, apád mit szeretett ebben... tudom, hogy ez fontos neked, de képzeld el, hogy milyen lehet ez nekünk. Csak egy pillanatra, képzeld bele magadat a mi helyzetünkbe. Figyelsz?

Szünet.

És mi ez a doboz? Ezt te sem gondolhatod komolyan. Hogy vegyelek így komolyan? Rád nézek, és röhögnöm kell. Ilyet értelmes ember nem csinál. Mindannyiunknak vannak nehéz időszakai az életben, persze, nem te vagy itt az egyedüli, aki szenved, mindenkinek vannak válságos pillanatai, amikor minden sivárnak, értelmetlennek és kilátástalannak, amikor kapaszkodók nélkül és tökéletesen egyedül maradunk és hányingerünk van az életünktől, mert mindig el kell rakni azt a kibaszott kulcsot máshová, nem lehet visszaakasztani a szögbe, ahol a helye van! Mi olyan bonyolult ebben?

Szünet.

Ez mérgezi meg az életemet, érted? Szerinted én annyira szeretek a tárgyalóterem kulcsa után futkározni az irodában? Ez volt az életem célja? Nem mondanám. De ettől még nem húzok dobozt a fejemre! Dobozt! Most képzeld el, ha én dobozt húznék a fejemre... Ki venne engem komolyan? Azt mondanák, „ennek doboz van a fején, ez egy komolyanvehetetlen figura”. Igazam van? Gyere már ki onnan, és vedd le azt a szart magadról!

Szünet.

Hogy örökké veled foglalkozzunk, ezt akarod, mi? Hogy te legyél a középpontban! Erre megy ki a játék, ugye? Hát nem fog sikerülni.

Emőke

Szabolcs és Emőke lakása.

Emőke otthon pakol, a kezéből azonban gyakran kiesnek a dolgok, és odébbgurulnak, vagy szerteszállnak, mint az elejtett papírstóc, esetleg darabokra törnek, mint egy tányér.

Emőkének hajolgatnia kell, asztal alá másznia, asztal mögé nyúlania, hogy újra megszerezze az elejtett tárgyakat, össze kell rendeznie a papírokat, valamint seprűvel és lapáttal összeseperni az eltört tányér darabjait. Ez – minthogy sokadik hónapos terhes – igen megterhelő. Közben néha mély levegőket vesz, a távolba réved, leül az ágyra és pihen. De végül megbirkózik mindennel.

Szabolcs

Fény. Szabolcs egyedül ül ugyanazon a helyen, ahol a pincérre várt. A nézőkhöz beszél.

SZABOLCS A negyediken lakom. A háztömbünk liftjében lévő világítás csak akkor kapcsolódik fel, ha a liftpadló súlyt érzékel. Jó pár hete sötétben utazom lefelé, amikor kora hajnalban munkába indulok, és mikor esténként hazaérek, sötétben utazom felfelé is. Nem szólok senkinek, csak ugrálok a liftben. Semmi. Egy ember ugrál egy sötét liftben. Néha szerencsém van, és beugrom az egyik korán fekvő vagy későn hazajáró lakó mellé. Jó érzés világosban liftezni. Sokkal jobb, mint sötétben.

A munkahelyemen lévő infraérzékelős toalett már nagyon rég óta nem húzza le magát, miután végeztem. Hiába próbálom érzékletesebbé tenni a jelenlétem és a jelenlétem hiánya közötti különbséget. Nem lát a vécé. A csaptelep nem érzékeli a kezemet, ha aládugom. Egy ideje fertőtlenítőkendőt tartok magamnál.

Ma, ahogy munkahelyem felé utaztam, egy nő rámült a metróban. Hiába szóltam neki. Ő rámült. Nem volt elégedett a helyével, érezte, hogy nyomja valami. Még egyszer megpróbáltam hírt adni magamról, „asszonyom, én itt vagyok”, aztán apró gilisztamozgásokat téve kikecmeregtem alóla. Mikor beértem, az ügyvezető igazgató bejött az irodánkba, végig kizárólag a munkatársamhoz beszélt, pedig én kétszer is üdvözöltem őt. Jó napot, igazgató úr, jó napot. Kétszer is. Aztán, az ebédszünetben egy japán kolléga tüzetesen megvizsgálta azt a plakátot, aminek nekítámaszkodva figyeltem magam a tükörben. Beállt a tükör és közém, és átnézett a hasamon. Integtettem neki. Hu-hú.

Egy közeli vendéglőben ücsörögtem utána. Egyedül én voltam a vendéglőben. Pincér, kiáltottam. Csak egyszer. Nem többször. Nem mertem. Csak egyszer.

Emese és Botond

Emese és Barnabás lakása

Emese hálósobájában. Emese az ágyon fekszik, fehérneműben, a nézőkkel szemben. Botond egy kicsit előrébb áll, a nézőknek profilban. Elkezd vetkőzni: először a nadrágját, a pólóját majd az alsónadrágját veszi le. Emese nézi. Amikor Botond az alsónadrágját is levette, tehát egyedül a zoknija maradt rajt, hirtelen néma zokogásban tör ki, ami hirtelen nagyon hangossá válik.

EMESE Csendesebben. *(odamegy, átkarolja)*

BOTOND *(ordít)* Bocsássatok meg nekem! Bocsássatok meg nekem, mert nem én irányítom az életemet. Ezt az egészséget, ezt nem én irányítom. Nem én tehetek róla... én csak fáradt vagyok! Végzetesen fáradt. Ennyi az egész. Én nem tehetek semmiről. Nem tehetek róla.

DÁVID *(átkopog a szomszéd lakásból)* Csendet már! Aludni szeretnék.

BOTOND Bocsánat! Bűnös vagyok. Kérem, bocsássonak meg nekem!

DÁVID *(a szomszédéből)* Legyen bűnös halkabban! Hajnali két óra van!

BOTOND *(kijózanodik)* Két óra.

DÁVID Hajnali két óra.

Belép Barnabás.

EMESE Barnabás. Menj vissza.

BOTOND Nem mehetek. Hogy menjek így? Nem mehetek. *(a fejét fogja)*

Botond magára néz, az ablakra, majd – valami különös oknál fogva – Barnabásra.

Bocsánatot kérek.

Barbara és Emőke

Barbara lakása.

Középen asztal. Barbara terít, izgatott, ki van öltözve az alkalomra. Tányérokat, poharakat, evőeszközöket hoz, gyertyát tesz az asztalra, igazgatja az abroszt, majd végül behozza egy lábasban a vacsorát. Belenéz a lábasba, elégedett. (Felrak valami zenét, közben néha az órájára néz.) Lassanként elfogynak a teendők: még egyszer igazgat, még egyszer belenéz a lábasba, kicseréli a tányérokat, dúdol. Leül. Elkomorodik, majd újra vidám lesz. Előveszi a telefonját, tárcsázza, de meggondolja magát: még nincs itt az ideje. Aztán mégis tárcsáz – a hívás kicsöng, de nem veszik fel. Réved maga elé, majd bort tölt, kicsit felhangosítja a zenét, kortyol. Újra megnézi a telefonját. Tárcsáz – a hívás kicsöng, de nem veszik fel. Elkomorul,

újra tölt, iszik, ezúttal lendületesebben, majd rögtön újratárcsázza, de aztán mégsem. Újra tölt, iszik. Réved. Újra tölt, iszik.

Csengetnek. Barbara felpattan, rendbe szedi magát, az ajtóhoz megy, ajtót nyit. Az ajtóban Emőke áll.

EMŐKE Bocsánat a zavarásért. Nincs esetleg egy villanykörtéje? Kiégett a nagyszobában, és már nem akarok lecommogni a kisboltba.

BARBARA Talán még van, rögtön hozom. *(kimegy)*

Emőke bentmarad a színen, illedelmesen vár az ajtó előtt a szobában. Megpillantja a terített asztalt, beleszagol a levegőbe.

EMŐKE *(emelt hangon)* Jó illatok!

A belső szobából furcsa zaj szűrődik ki. Emőke hallja, kicsit beljebb jön, majd megáll.

Minden rendben?

BARBARA *(bentről, normális hangon)* Biztos itt van, csak elbújt valahová.

Szünet. Barbara kijön, hozza az égőt. Átadja.

Meglett.

EMŐKE Köszönöm. Jó illatok.

BARBARA *(bólogat)* Igen, hallottam. *(egy ideig még tartja magát, majd fokozatosan elpityeredik, halkán sír)*

EMŐKE Mi a baj?

Barbara jelzi, hogy semmi, leguggol és tovább sírdogál. Emőke nézi, nem tud mit kezdeni a helyzettel. Ez eltart egy ideig. Leguggolna hozzá, de a hasa miatt ez nehézkes, hogy fel kell egyenesednie.

No. Semmi baj. Semmi baj.

Barbara ettől hangosabban kezd el sírni. A nézők fel fordul.

BARBARA Nem akar engem valaki? Nem akar elvinni valaki? Akárki. Nem szeretne valaki, nem kellek valakinek?

Kornél

Kornél hazaér munkából. Barna öltöny, kalap. Egyik kezébe aktatáska, a másikban szatyor. Lepakol az asztalra. Az asztalon áll a Barbarától kapott ajándék. A szatyorból kivesz egy előrefóliázott készételt. Kornél nézi. Kézbe veszi, odamegy a mikrohullámú sütőhöz, berakja

az ételt. Beállítja, elindítja. A mikrohullámú sütő bűg. Kornél nézi. A mikrohullámú sütő – ccsinngg! – végez. Kornél kiveszi a készételt, és az asztalra rakja. Nézi. Az aktatáskából előveszi a laptopját. Bekapcsolja, kattintgat. A gépen elindul egy japán harcművészeti film. Kornél nézi. Elkezd enni. Egy mobiltelefon rezegni kezd valahol. Rezeg. Egy idő után abbahagyja.

KORNÉL A randevúkra nem szabad elmenni. *(szünet)* Nem. *(szünet)* Miről beszélgetnénk ott? *(szünet)* Én nem tudok dolgokat mondani. Mit? *(szünet)* *(szünet, a telefon újra rezeg, egy idő után abbahagyja, Kornél közel a síráshoz)* Hülyeség lett volna. Még jó, hogy nem csöngettem be. *(szünet)* Találkozni. „Csak úgy.” Beszélgetni, „csak úgy”. Zenélni, azt még értem, de „csak úgy” ... *(szünet)* Semmi jó nem sült volna ki belőle. *(a telefon újra rezeg, hosszú szünet)* A randevúkra nem szabad elmenni.

Dávid

Dávid hazaér munkából. Leteszi az aktatáskáját, és leül egy székre. Maga elé bámul. A szék mellett doboz, a dobozban cipőpucoló eszközök: cipőkefe, cipőkrém. Dávid kiveszi a cipőkefét és a cipőkrémet a dobozból, leveszi a cipőjét, és a kefével elkezd ütügetni a cipő orrát, talpát, oldalát és sarkát, ütügeti egyre intenzívebben, már-már agresszíven. Miután ezt mindkét elvégezte, a krémmel gyengéden bekeni a kiporolt cipőket.

Ezután Dávid szeme megakad az üres dobozon. Kezébe veszi, nézegeti, beleréved. Hosszú szünet. Lassan a fejére teszi a dobozt. Feláll. Tapogatózik. Megpróbál benne tájékozódni, óvatos, majd kevésbé óvatos, sportos lépeket tesz, amíg neki nem megy a bútoroknak, pánikban odébbtáncolva le nem rántja az asztalterítőt, fel nem borítja a szekrényt, végül maga is el nem esik, és a földön zihálva le nem veti a fejéről a dobozt.

Botond, Judit és Rozi

Botond és Rozi lakása

Rozi és Judit egymás mellett alszanak az ágyon. Együtt lélegeznek. Kintről kulcszörgés hangja, hosszan, zajok.

BOTOND Miért nem tudok bejönni ezen a kurva ajtón?

Végül valahogy betalál a zárba, elfordítja a kulcsot, belép.

Tudom, tudom, tudom. Nagyon késő van. Nagyon késő.

Nagyon részeg, alig áll a lábán, nekimegy valaminek, káromkodik, zajt csap. Odatáncorog az ágyhoz, a két nőt nézi. Egyáltalán nem érti, amit lát. Vetkőzni kezd lefekvéshez. Ez egy iszonyú hosszú procedúra, ami közben gyakran megáll félig lehúzott felsővel a fején, próbálja lerúgni a cipőjét és a nadrágját.

BOTOND Én még vagyok, érted?

Meghúz egy vizespalackot, kiissza az egész tartalmát. Mikor mindez sikerült, iszonyatos robajjal a matraccra dől. A procedura közben valaki valahol a „Das Wirtshaus” című dalt énekli Franz Schubert Téli utazásából. Mindeközben a nők békésen alszanak.

Szabolcs és Emőke

Szabolcs és Emőke lakása.

Emőke ül az ágyon, mellette Szabolcs, még mindig talpig beöltözve, mint aki most érkezett haza. Emőkéknél ott van a villanykörte.

EMŐKE Becsavarnád ezt a körtét? Kiegett a fürdőszobavillany. *(szünet)*

SZABOLCS Mi van, ha a gyerekünk is átlátszó lesz?

EMŐKE Nem lesz a gyerekünk átlátszó.

SZABOLCS Fakó és színtelen, mint az apja.

EMŐKE Többet kéne aludnod.

Szabolcs elveszi a körtét, kimegy. Emőke lefekvéshez készülődik, ágyba bújik. Hosszú szünet.

SZABOLCS *(alig hallhatóan, a fürdőszobából, a hangja fakó és színtelen)* Pincér. *(szünet)*
Pincér. *(ez ismétlődik, hasonló időközönként, mint korábban)*

Emőke felegyenesedik az ágyban.

EMŐKE Szabolcs. Valami baj van?

SZABOLCS *(továbbra is kívülről)* Pincér. Pincér.

Emőke kimászik az ágyból, kimegy Szabolcs után. Szünet.

EMŐKE Szabolcs!

SZABOLCS Pincér.

EMŐKE Szabolcs!

SZABOLCS Pincér.

Emőke visszajön, megáll a szoba szélén.

EMŐKE Szabolcs! Hol vagy?

A „pincér” kiáltások egyre távolabbról és távolabbról hallatszanak.

Emese, Barnabás és Ana

Emese vendéglője. Barnabás egy asztalnál ül, előtte a kazettásmagnó, szól belőle a megszokott, ismétlődő zene. Emese hátrébb ül, cigarettázik, néz ki az ablakon, szintén a megszokott módon. Dobozok vannak szerteszét, látszik, hogy pakolnak, sőt, már be is pakoltak. Bejön Ana, bőrönd a kezében. Nagy pillanat: bejött egy ember.

ANA Are you open?

Emese bólint. Ana leül egy asztalhoz, Barnabás asztalától nem olyan távol.

Wonderful. I would like to drink a coffee, please! A cappuchino, to be more precise. (*Emese nézi Anát*) Sorry, is there a problem.

EMESE No. There is no problem. (*kimegy*)

Ana ül, nézelődik, hallgatja a zenét. Barnabás eddig egyáltalán nem nézett rá.

ANA Hi. (*Barnabás nem néz rá, mintha nem hallaná*) Hi. (*Barnabás összerezzen, odanéz*)

BARNABÁS Hi.

ANA Do you like cumbia?

BARNABÁS Sorry?

ANA Do you like this kind of music? Cumbia.

BARNABÁS Yes, I like.

Szünet.

ANA I'm Ana.

BARNABÁS I'm Barnabás.

ANA Barnabas.

BARNABÁS Yes, with a ssh on the end.

ANA Barnabássh. I see. Ana is just like... Ana.

BARNABÁS Ana.

ANA Exactly.

BARNABÁS Where are you from?

ANA From Portugal. From Lisbon, to be more precise. You?

BARNABÁS I'm from... here.

ANA Here? This restaurant?

BARNABÁS Actually it is my mother's restaurant.

ANA Really? Is she your...

BARNABÁS Yes.

ANA Oh. She's really pretty.

BARNABÁS Thank you very much.

Szünet.

ANA Why is it repeating? The song.

BARNABÁS This was my father's favourite song. *Emese hozza a kávéét.* Actually this restaurant was his idea as well.

ANA Do people eat here a lot?

BARNABÁS No. That's why we are closing. Actually we are closed. We are packing.

ANA Oh, sorry, I didn't know.

EMESE It's okay.

Szünet.

ANA I also lost somebody recently. My love – kind of. Few weeks ago. Now I'm just wandering around, travelling from town to town, doing nothing.

BARNABÁS And you are leaving...

ANA In about an hour. I just saw this restaurant on the way to the station, thought I might drink my last Hungarian coffee here. *(szünet)* My last day and the restaurant's last day. It was really the last chance for us to meet. *(szünet)*

Ana feláll és táncolni kezd a zenére.

What was his name? Your father's.

BARNABÁS Richárd.

ANA Richárd. My loved one was Nikki. She was Japanese. Want to join?

BARNABÁS Maybe not.

ANA Okay, I'm not forcing. But it's the kind of music you should dance to.

Táncol. Emese és Barnabás nézik. Vége a számnak, Ana visszaül, megissza a kávéját.

I should leave. What's the price of the...? (*pénzt keres*)

EMESE No. Mondd neki, hogy hagyja csak.

BARNABÁS It's on the house.

ANA Oh. Thanks. So... It was nice to meet you.

BARNABÁS It was nice to meet you.

EMESE Nice to meet you.

Ana kimegy a bőrönddel. Hosszú szünet. Barnabás feláll, és Emesével együtt megfog egy dobozt, és kiviszi. Visszajönnek. Kiviszik a következő dobozt. Ez hosszan ismétlődik. A zene szól.

Mindenki

Mindenki ül egy asztalnál. Van aki előtt van ital, van aki előtt nincs. Mozdulatlanok. A kívülről besűrődő zenére figyelnek. Mindenki nyitott szemmel, felfelé figyel.